

ката“ на отчуждеността между половетъ е блестяще илюстрирана.

Тъй както е илюстриранъ безплодниятъ за Яворова вѣченъ стремежъ у човѣка къмъ всички върхове. Контрастътъ между усилията му и печалниятъ резултатъ е остъръ: какво дълго мъчително изкачване, придружено съ единъ и сжщъ ободрителенъ зовъ: „Нагоре къмъ върха!“ и какво безгранично разочорование въ края!

А ето и върха! Надоле окото
напраздно презъ облакъ ще дири просторъ,
отгоре еднакво далечъ е небото,
загадка бездънна предъ слабия взоръ...
Пустиня безъ ехо и зима всевѣчна,
и нощъ безъ начало — и нощъ безконечна...

(„Къмъ върха“)

Въ сжщностъ това е върхътъ на човѣшкото безсилие и ограниченостъ. Въ неговата студена пустинностъ той се чувствува така, както въ „ледената стена“, която го обгражда отъ всички страни („Ледена стена“).

Удивително е разнообразието и лекотата, съ които Яворовъ символизира преображенията на смъртта. Вижда въ съня на „вѣчнитѣ, безбрѣжни и бездънни води“ призивното мъртво спокойствие на Нирвана, предъ чийто океанъ човѣкътъ стои вѣчно безпокоенъ, измченъ, безнадежденъ, жаденъ:

Предвѣчнитѣ води, всевѣчнитѣ води — кристални,
бездънни и безбрѣжни, призивно прохладни...
Но страхъ ни е да приемъ, насъ — страдални,
безсънни, безнадеждни, знойно жадни...

(„Нирвана“)